

عیسی، قربانی کامل

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: عبرانیان ۹: ۱۵؛ پیدایش ۱۵: ۶ تا ۲۱؛ ارمیا ۳۴: ۸ تا ۲۲؛ افسسیان ۳: ۱۴ تا ۱۹؛
عبرانیان ۷: ۲۷؛ عبرانیان ۱۰: ۱۰؛ عبرانیان ۹: ۲۲ تا ۲۸.

آیه حفظی: «زیرا با یک قربانی، تقدیس‌شدگان را تا ابد کامل ساخته است» (عبرانیان ۱۰: ۱۴).

پرستش فردی به عنوان خدا که قبلاً مجرم شناخته شده و بر صلیب اعدام گردیده است در ذهن دنیای کهن موهن بوده است. اشارات پراکنده در ادبیات روم بیانگر انزجار آنان از این عقیده است. از نظر یهودیان، شریعت به صراحت بیان کرده بود، شخصی که از درخت آویزان شده توسط خدا ملعون است (تثنیه ۲۱: ۲۳).

از این رو، اولین نقوشی که در نقاشی‌های دخمه‌های مسیحی می‌بینیم (که نمادی از جاودانگی فرض شده‌اند)، شامل طاووس، کبوتر، نخل پیروزی و ورزشکاران، و ماهی می‌باشد. بعدها مضامین دیگری ظاهر می‌گردند از جمله: کشتی نوح، قربانی کردن قوچ توسط ابراهیم در عوض اسحق، چاه شیران دانیال، یونس که توسط ماهی قی می‌شود، شبانی که بره‌ای را حمل می‌کند، یا تصاویری از معجزات همچون شفای افلیح و قیام ایلعاذر. اینها نمادهای رستگاری، پیروزی و مراقبت بودند. از طرف دیگر، صلیب حسی از شکست و عار را انتقال می‌داد. با این وجود، این صلیب بود که نشان مسیحیت شد. در واقع پولس انجیل را صرفاً «کلمه صلیب» خواند. (اول قرنتیان ۱: ۱۸).

در این هفته، ما صلیب را همانگونه که در کتاب عبرانیان آمده است، بررسی خواهیم کرد.

درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۷ اسفند — ۲۶ فوریه آماده شوید.

قربانی ها چه لزومی داشتند؟

در عبرانیان باب ۹: ۱۵ توضیح داده شده است که مرگ عیسی به عنوان قربانی به منظور تأمین «آزادی و آموزش خطاهایی است که مردم در زمان پیمان اول مرتکب شده بودند»، تا قوم خداوند «میراث جاودانی موعود را دریافت کنند».

در خاور نزدیک دوران کهن، عهد بین دو شخص یا ملت موضوعی بسیار جدی و مهم بحساب می آمد. این شامل سوگندهای دو طرفه می شد. فرض بر این بود که خدایان [بت ها] کسانی را مجازات خواهند کرد که سوگند خود را شکسته اند. این عهد و پیمان اغلب از طریق قربانی کردن یک حیوان منعقد می شد.

بعنوان مثال، هنگامی که خدا با ابراهیم عهد بست، این مراسم شامل قطعه کردن حیوانات به دو نیم می شد (پیدایش ۱۵: ۶ تا ۲۱). و سپس طرفین عهد در میان آنها قدم می زدند و تصدیق می کردند که سرنوشت آن حیوانات در انتظار کسانی است که عهدشکنی کنند. بطور قابل توجهی، فقط خدا در بین حیوانات راه رفت، به این منظور که به ابراهیم بگوید که او عهد خود را هرگز نخواهد شکست.

پیدایش باب ۱۵: ۶ تا ۲۱ و ارمیا ۳۴: ۸ تا ۲۲ را بخوانید. این آیات در باره عهد چه می آموزند؟

پیمان با خدا به اسرائیل این امکان را داد که بتواند به سرزمین موعود بعنوان میراثشان دسترسی یابند. این شامل مجموعه ای از فرامین و پاشیدن خون بر روی مذبح بود. این پاشیدن خون حاکی از سرنوشت طرفی بود که عهدشکنی کند. به همین دلیل است که عبرانیان می گوید «تقریباً همه چیز [گناهان ما] به وسیله خون پاک می شود و بدون ریختن خون، آمرزشی نیست» (عبرانیان ۹: ۲۲).

وقتی اسرائیل عهد خود را شکست، خداوند با معضلی دردناک روبرو شد. عهدشکنی مرگ خطاکاران را ملزم می نمود، اما خداوند قوم خود را دوست داشت. اگر خدا تنها راه دیگری را در نظر می گرفت یا از مجازات خطاکاران می گذشت، احکام او دیگر هرگز لازم الاجرا نمی شدند و این جهان به هرج و مرج و آشفتگی کشیده می شد.

با این حال، پسر خدا، داوطلبانه خود را بعنوان جانشین ما برای تحمل مجازات گناه ارزانی کرد. او به جای ما مُرد تا ما «میراث جاودانی موعود را دریافت کنیم» (عبرانیان ۹: ۱۵، ۲۶؛ رومیان ۳: ۲۱ تا ۲۶). یعنی او می خواست هم حرمت شریعت خود را حفظ کند و هم در عین حال کسانی را که این شریعت را نقض کرده اند از مجازات خطایشان نجات دهد. و او می توانست اینکار را فقط از طریق صلیب انجام دهد.

در اینجا چگونه ما می توانیم ببینیم که چگونه شریعت در پیام انجیل تا این حد محوری است؟

انواع مختلف قربانی ها

مرگ عیسی منجر به عفو و بخشش گناهان ما شد. گرچه، آموزش و بخشش گناهان ما شامل چیزی بیش از لغو مجازات ما بخاطر تخلف و نقض عهد است. این عوامل دیگری را در بر می گیرد که به همان اندازه مهم هستند. به همین دلیل سیستم قربانی بنی اسرائیل دارای پنج نوع متفاوت از قربانی ها بود. هریک برای بیان ارزشمندی و غنای مفهوم صلیب مسیح ضروری بودند.

افسسسیان باب ۳: ۱۴ تا ۱۹ را بخوانید. پولس بخاطر ایمانداران چه استدعایی داشت؟

قربانی هولوکاست (یا قربانی سوختنی) مستلزم این بود که قربانی در حضور خداوند ذبح و کل آنرا در آتش مذبح بسوزانند (لاویان ۱). این معرف عیسی بود، که تمام زندگی اش را فدای ما کرد. کفاره عیسی تعهد کامل او بخاطر ما بود. با اینکه او با خدا برابر بود، عیسی «خود را خالی کرد و ذات غلام پذیرفته، به شباهت آدمیان درآمد» (فیلیپیان ۲: ۵ تا ۸).

پیشکش غلات، هدیه سپاسگزاری و قدردانی از خداوند بخاطر تامین مایحتاج قومش بود (لاویان ۲). این مطلب همچنین معرف عیسی، «نان حیات» بود (یوحنا ۶: ۳۵، ۴۸)، که از طریق او حیات ابدی را دریافت می کنیم.

پیشکش صلح و سلامتی و مشارکت، حاکی از یک وعده خوراک مشترک با دوستان و خانواده بود تا بخاطر سلامتی که از سوی خدا مهیا شده تجلیل بعمل آورده شود. (لاویان ۳). این معرف مسیح بود که قربانی او صلح و آرامش برای ما مهیا کرد (اشعیا ۵۳: ۵؛ رومیان ۵: ۱؛ افسسسسیان ۲: ۱۴). همچنین این هدیه تاکید می کند که ما باید با خوردن بدن او و نوشیدن خون او در قربانی مسیح شریک و در او ساکن شویم (یوحنا ۶: ۵۱ تا ۵۶).

قربانی تطهیر یا گناه، کفاره گناهان را فراهم می ساخت (لاویان ۴: ۱ تا ۵ - ۵ تا ۱۳). این قربانی به نقش خون حیوان - که بیانگر حیات آن است - در رهایی و نجات از گناهان تاکید داشت (لاویان ۱۷: ۱۱) و به خون عیسی مسیح اشاره می کرد که ما را از مجازات گناهانمان نجات می دهد (متی ۲۶: ۲۸؛ رومیان ۳: ۲۵؛ عبرانیان ۹: ۱۴).

قربانی تقصیر یا جبران غرامت (لاویان ۵: ۱۴ تا ۶: ۷) در مواردی که امکان جبران خسارت یا بازپرداخت آن وجود داشت، بخشش و عفو را میسر می ساخت. این امر به ما می گوید که بخشش خدا ما را از مسئولیت جبران خسارت و یا بازپرداخت غرامت، در صورت امکان، به کسانی که نسبت به آنها ظلم و یا بی عدالتی کرده ایم، نمی رهند.

قربانی های خیمه مقدس به ما می آموزند که تجربه دریافت نجات چیزی فراتر از صرفاً پذیرش عیسی مسیح بعنوان جانشین ماست. ما همچنین باید از او «قوت» بگیریم، برکات او را با دیگران به اشتراک بگذاریم، و ظلم و بی عدالتی را که در حق دیگران کرده ایم، جبران کنیم.

عیسی، قربانی کامل

عبرانیان باب ۷: ۲۷ و عبرانیان ۱۰: ۱۰ را بخوانید. قربانی عیسی در این آیات چگونه توصیف شده است؟

کاهنان لای — «شمارشان بسیار بود، زیرا مرگ مانع از ادامه خدمت آنها می شد» (عبرانیان ۷: ۲۳)، با عیسی که برای همیشه زنده بود و دارای کهنات ابدی بود تفاوت داشتند (عبرانیان ۷: ۲۴، ۲۵). کاهنان لای «هر روز» (عبرانیان ۷: ۲۷) و «هر سال» (عبرانیان ۹: ۲۵) هدایا و قربانی هایی را تقدیم می کردند «که قادر نبودند وجدان عبادت کننده را کاملا پاک سازند» (عبرانیان ۹: ۹؛ عبرانیان ۱۰: ۱ تا ۴).

با اینحال، عیسی «یکبار برای همیشه»، خود را قربانی نمود (عبرانیان ۱۰: ۱۰، ۱۲ تا ۱۴) تا ضمیر ما را پاک سازد (عبرانیان ۹: ۱۴، عبرانیان ۱۰: ۱ تا ۱۰) و گناه را بردارد (عبرانیان ۹: ۲۶). قربانی عیسی از قربانی کردن حیوانات برتر است زیرا عیسی پسر خدا بود (عبرانیان ۷: ۲۶ تا ۲۸)، او کاملا اراده و خواست خدا را به جا آورد (عبرانیان ۱۰: ۵ تا ۱۰).

توصیف قربانی شدن عیسی مسیح به عنوان «یک بار برای همیشه» چندین مفهوم و پیام دارد. نخست، قربانی شدن عیسی کاملا برای همیشه موثر بود و هرگز کاملتر از آن وجود نخواهد داشت. قربانی های کاهنان لای باید مرتب تکرار می شدند زیرا آنها کامل و موثر نبودند؛ «وگرنه آیا تقدیم آنها متوقف نمی شد؟ زیرا در آن صورت، عبادت کنندگان یک بار برای همیشه پاک می شدند و از آن پس دیگر برای گناهان خود احساس تقصیر نمی کردند» (عبرانیان ۱۰: ۲).

دوما، هدف انواع مختلف قربانی های عهد عتیق همه در صلیب تحقق یافتند. بنابراین، عیسی نه تنها ما را از گناه پاک می کند (عبرانیان ۹: ۱۴)، بلکه با برداشتن گناه از زندگی ما، (عبرانیان ۹: ۲۶)، تقدیس را مهیا نمود (عبرانیان ۱۰: ۱۰ تا ۱۴). پیش از آنکه کاهنان بتوانند از جانب هموعان خود در حرم مقدس حضور بهم رسانند و به خداوند نزدیک شوند و آئین های خود را به جا آورند، باید خود از گناه پاک و تطهیر نموده، یا تقدیس شوند (لاویان ۸، ۹). قربانی شدن عیسی مسیح ما را پاک و تقدیس کرد (عبرانیان ۱۰: ۱۰ تا ۱۴) تا بتوانیم با اطمینان و اعتماد به خدا نزدیک شویم (عبرانیان ۱۰: ۱۹ تا ۲۳) و او را خدمت کنیم که کاهن همایونی است (عبرانیان ۹: ۱۴؛ اول پطرس ۲: ۹).

و سرانجام، قربانی مسیح قوتی برای زندگی روحانی ماست. این الگویی را برای ما فراهم می سازد که باید به آن توجه و از آن پیروی کنیم. بنابراین، عبرانیان ما را دعوت می کند تا نگاه خود را به عیسی مسیح، به ویژه به وقایع صلیب معطوف و از او پیروی کنیم (عبرانیان ۱۲: ۱ تا ۴؛ عبرانیان ۱۳: ۱۲، ۱۳).

صلیب اساس همه برکاتی است که خداوند به ما اعطا می کند. صلیب تطهیر از گناه، تقدیس برای خدمت و قوت برای رشد روحانی را مهیا می کند. چگونه می توان آنچه را که در عیسی به ما داده شده است بهتر تجربه کنیم؟

۴ اسفند

چهارشنبه

صلیب و بهای عفو و بخشش

عبرانیان باب ۹: ۲۲ تا ۲۸ را بخوانید. این آیات در مورد خدمت مسیح در خیمه آسمانی چه می گویند؟

این عقیده که خیمه مقدس آسمانی نیاز به تقدیس دارد، در چارچوب حرم مقدس عهد عتیق منطقی است. خیمه یا معبد نمادی از حکومت خداست (اول سموئیل ۴: ۴؛ دوم سموئیل ۶: ۲)، و نحوه برخورد خدا با گناهان قوم خود، بر درک عمومی از عدالت حکومت او تاثیر می گذارد (مزبور ۹۷: ۲). به عنوان یک حاکم، خداوند قاضی قوم خویش است، و انتظار می رود که عادلانه رفتار کند، از بی گناه حمایت و دفاع کند و مجرم را محکوم و نکوهش کند. بنابراین، هنگامی که خدا گناهکار را می بخشد، مسئولیت قضایی را برعهده دارد. خیمه، که معرف شخصیت و اراده خداست، آلوده است. این توضیح می دهد که چرا خداوند هنگام عفو، گناهان ما را متحمل می شود (خروج ۳۴: ۷؛ اعداد ۱۴: ۱۷ تا ۱۹؛ در عبری اصلی «بخشش» [nose] در این آیات به معنای «حمل، تحمل کردن» است). سیستم قربانی ها در خیمه مقدس بنی اسرائیل این نکته را نشان می دهد. وقتی شخصی طلب عفو و بخشش می کرد، او حیوانی را بعنوان قربانی از طرف خود می آورد، و دست بر سر حیوان گذاشته و به گناهان خود اعتراف می کرد و سپس حیوان را ذبح می کرد. خون حیوان بر شاخهای دور مذبح ریخته می شد یا بر روی پرده میانی در درون معبد در اولین اتاق پاشیده می شد. بنابراین، گناه بطور نمادین به خیمه منتقل می شد. خدا گناهان مردم را می گرفت و آنها را خود متحمل می شد. در سیستم بنی اسرائیل، تطهیر یا کفاره گناهان در دو مرحله انجام می شد. در طول سال، گناهکاران توبه کار، قربانی های خود را به خیمه می آوردند، تا بوسیله قربانی ها گناهان آنها پاک شود، اما گناه خود را در خیمه مقدس به خود خداوند منتقل می کردند. در پایان سال، در روزه کفاره، که روز داوری بود، خداوند با انتقال گناهان از مکان مقدس به بز طلّیحه یا عزازیل [آزازل]، مظهر شیطان، حرم مقدس را تطهیر و مسئولیت کیفری خود را انجام می داد (لاویان ۱۶: ۱۵ تا ۲۲). این سیستم دو مرحله ای، بوسیله دو بخش مجزا در خیمه مقدس زمینی، الگویی از حرم مقدس آسمانی بودند (خروج ۲۵: ۹؛ عبرانیان ۸: ۵)، که به خدا اجازه می داد تا همزمان رحمت و عدالت خود را نشان دهد. آنانیکه در طول سال به گناهان خود اعتراف می کردند، با رعایت موقرانه آرامش و رنجور ساختن خویش در روز کفاره وفاداری خویش را نشان می دادند (لاویان ۱۶: ۲۹ تا ۳۱). کسانی که وفاداری خود را نشان نمی دادند «از میان قوم او منقطع می شدند» (لاویان ۲۳: ۲۷ تا ۳۲).

فکر کنید، اگر مجبور شوید با مجازات عادلانه گناهان خود روبرو شوید، چگونه با این مسئله برخورد خواهید کرد. چگونه این حقیقت باید به شما کمک کند تا درک کنید که مسیح برای شما چه کرده است؟

۵ اسفند

پنجشنبه

داوری و شخصیت خداوند

رومیان باب ۳: ۲۱ تا ۲۶؛ رومیان ۱: ۱۶، ۱۷؛ و رومیان ۵: ۸ را بخوانید. رستگاری در صلیب برای عفو و بخشش گناهانمان چه چیزی در مورد خدا برای ما آشکار می کند؟

آمزش گناهان ما در دو مرحله با شفاعت عیسی مسیح در دو بخش از معبد آسمانی انجام می گیرد. نخست، عیسی بار گناهان ما را بر خود گرفت و بسوی صلیب رفت تا عفو و بخشش را برای هر کس که به او ایمان آورد مهیا سازد (اعمال ۲: ۳۸؛ اعمال ۵: ۳۱). بروی صلیب عیسی اختیار و حق آمزش هر کس که به او ایمان داشته باشد را بدست آورد زیرا او مجازات سنگین گناهان آنها را متحمل شده است. او همچنین عهد جدیدی را آغاز کرد که به او این امکان را می دهد تا شریعت خدا را از طریق روح القدس در قلب ایمانداران قرار دهد (عبرانیان ۸: ۱۰ تا ۱۲؛ حزقیال ۳۶: ۲۵ تا ۲۷). مرحله دوم در کهنات عیسی شامل داوری، داوری پیش از ظهور، که همچنان از دیدگاه عبرانیان آینده محسوب می شد (عبرانیان ۲: ۱ تا ۴؛ عبرانیان ۶: ۲؛ عبرانیان ۹: ۲۷، ۲۸؛ عبرانیان ۱۰: ۲۵). این قضاوت با داوری بر قوم خدا آغاز می شود و در دانیال باب ۷: ۹ تا ۲۷؛ متی ۲۲: ۱ تا ۱۴ و مکاشفه ۱۴: ۷ شرح داده شده است. هدف آن نشان دادن عدالت خداوند در آمزش قومش می باشد. در این داوری سوابق زندگی آنها در مقابل چشمان جهانیان قرار می گیرد. خداوند نشان خواهد داد که در قلبهای ایمانداران چه گذشته است و چگونه عیسی را بعنوان منجی خود قبول کردند و حضور روح القدس او را در زندگی خود پذیرفتند.

النجی وایت در خصوص این داوری می گوید: «انسان نمی تواند خودش به این اتهامات رسیدگی کند. او با ردایش که با گناه لکه دار شده در مقابل خدا می ایستد.

ولی عیسی وکیل مدافع ما بخاطر همه ما که با توبه و ایمان جانهای خود را به او متعهد ساخته ایم تقاضای فرجام خواهی می کند. او با مباحثه و استدلال قوی از جلجتا، اتهام زنده [شاکلی] آنان را شکست می دهد. اطاعت محض او به احکام خدا، حتی تا زمان مرگ بر روی صلیب، به او قدرت بر تمامی آسمان و زمین بخشیده است و رحمت و آشتی را برای انسان تقصیر کار مطالبه می کند. ولی در حالی که ما باید متوجه وضعیت گناه آلود خود بشویم، باید بر مسیح به عنوان عدالت خودمان، قدوسیت خودمان، و رهایی خودمان تکیه کنیم. مسیح به تنهایی می تواند بخاطر ما فرجام خواهی کند. او قادر است تا متهم کننده را با استدلال های خود که نه در شایستگی های خودمان بلکه در شایستگی های او یافت می شود خاموش سازد» - (شهادت هایی برای کلیسا، جلد ۵ صفحه ۴۷۱ و ۴۷۱).

چرا صلیب و خدمت مسیح بخاطر ما نشان می دهد که باید با اطمینان، اما با فروتنی و توبه، چشم به داوری او بدوزیم؟

جمعه

۶ اسفند

تفکری فراتر: از خانم الن جی وایت، «جلجتا»، صفحات ۱۴۷ تا ۷۵۷؛ «تمام شد»، صفحات

۸۵۷ تا ۴۶۷، از کتاب آرزوی اعصار را بخوانید.

پرفسور جیری ماسکلا ماهیت این داوری پیش از ظهور را شرح داده است. خدا «آنجا نیست تا گناهان مرا مانند ویتزینی به نمایش بگذارد. برعکس، او می خواهد که اول از همه لطف و رحمت قدرت شگفت انگیز متحول کننده خویش را نشان دهد، و در برابر کل جهان، او، بعنوان شاهد واقعی کل زندگی من، نگرش من نسبت به خدا، نیات و انگیزه های درونی، افکار، اعمال، گرایش و سمت و سوی زندگی مرا شرح خواهد داد. او همه چیز را آشکار خواهد کرد. عیسی شهادت خواهد داد که من خطاها و اشتباهات زیادی مرتکب شدم، شریعت مقدس او را زیر پا گذاشتم، اما همچنین توبه کردم، تقاضای عفو کردم، و با فیض او تغییر کردم. او اعلام خواهد کرد: «خون من برای ماسکای گناهکار کافیست، گرایش و تمایل او در زندگی بسوی من است، و نگرش او نسبت به من و انسان های دیگر صمیمانه و غیر خودخواهانه است، او قابل اعتماد است، او بنده نیکو و مومن و فوادر من است.»

«هم رستگار شدگان و هم سقوط نکردهگان، صلیب مسیح را دانش و سرود خود می یابند. دیده خواهد شد که نور جلالی که از سیمای مسیح می درخشد، جلال محبت ایثارگرایانه اوست. در نور از جلجتا دیده خواهد شد که احکام خود انکارانه محبت، احکام محبت برای آسمان و زمین است. و محبتی که خود را نمی جوید از قلب خدا سرچشمه می گیرد و در حلم و فروتنی آن یگانه ای متجلی می شود که در نوری ساکن است که هیچ انسانی نمی تواند به آن نزدیک شود» (الن جی وایت، آرزوی اعصار، صفحات ۹۱ و ۰۲).

سوالاتی برای بحث:

۱. انسانها همیشه تمایل داشته اند که قربانی های مختلفی را برای مبادله با عفو و بخشش یا رستگاری به حضور خدا تقدیم کنند. برخی اقدامات شجاعانه خود برای توبه (مسیری طولانی و غیره)، برخی دیگر یک زندگی خدمتی یا اعمال محروم سازی خویش از بسیاری از مسایل و غیره را به حضور خدا تقدیم می کنند. چگونه باید این اقدامات و اعمال در پرتو فداکاری مسیح و ادعای کتاب مقدس که می گوید صلیب به تمام قربانی های دیگر پایان داده است، در نظر گرفته شوند (دانیال ۹: ۷۲؛ عبرانیان ۰۱: ۸۱)؟

۲. در عین حال، نقش قربانی در زندگی ایماندار چیست؟ منظور عیسی وقتی گفت ما باید صلیب خود را برداریم و از او پیروی کنیم (متی ۶۱: ۴۲) یا پولس رسول وقتی گفت که ما باید بدن های خود را همچون «قربانی زنده و مقدس و پسندیده خدا تقدیم کنیم» (رومیان ۲۱: ۱) چیست؟ چه رابطه ای بین سفارشات عیسی (متی ۶۱: ۴۲) و پولس (رومیان ۲۱: ۱) و عبرانیان ۳۱: ۵۱، ۶۱ وجود دارد؟